

1. ΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΙΠΑ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΥΧΤΑ...

Μέσο: ATHENS VOICE

Ημ. Έκδοσης: . . . 24/10/2019 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 24/10/2019

Σελίδα: 30

Το φωτογραφικό ταξίδι του πρίγκιπα Νικόλαου από την Ντόχα στο Αιγαίο

Με αφορμή την έκθεσή του, «**AegeanDesert**» στο Μουσείο Ισλαμικής Τέχνης, ο πρίγκιπας Νικόλαος μίλησε στην ATHENS VOICE εφ' όλης της ύλης χωρίς φόβο και πάθος. Για την Ελλάδα, για την κηδεία της γιαγιάς του, για τα σπίτια στο Τατόι, για τη θεία του, Βασίλισσα Ξοφία της Ισπανίας, για τον πατέρα και τα αδέρφια του, για την επιστροφή και τη ζωή του εδώ μαζί με την Τατιάνα.

Τη: Κατερίνας Αγγελιδάκη
Φωτογραφίες: Νικόλας Κομίνης - Studio Kominis

Η ΤΑΝ ΜΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ PAR EXCELLENCE. Με έναν άνθρωπο ευγενή, χαμογελαστό, με λεπτούς τρόπους, μα και μ' εκείνο το είδος της πρόνοιας που βάζει όρια ανάμεσα σ' αυτόν και στον κόσμο.

Ήταν μια συζήτηση βραδυφλεγής και καταγιστική μαζί. Χωρίς διακοπές «για να μη χαθεί ο ειρμός», χωρίς ζέσταμα «για να μη σκέφτεται τις ερωτήσεις», ήθελε να τα πει όλα με μια ανάσα, όσο κρατάει το «κλικ» της φωτογραφικής μηχανής, όσο διαρκεί ένα φύσημα του αέρα στη θάλασσα του Αιγαίου. Ήταν και ένα απόγευμα με σιωπές. Κάθε φορά που το συναίσθημα έπαιρνε κεφάλι και έπρεπε να σταμπληριστεί ξανά σε λέξεις. Μέχρι να συντονίσουμε τα βήματά μας αλλάζαμε ορόφους στο Μουσείο Μπενάκη Ισλαμικής Τέχνης εξερευνώντας τα έργα της έκθεσης ένα προς ένα.

Στο τέρμα της ανοδικής διαδρομής η ταράτσα με την πιο όμορφη θέα της Ακρόπολης. «Γότε επιτέλους θα φύγουν οι σκαλωσιές για να τη φωτογραφίσω όπως θέλω;» αναρωτήθηκε. Κι εγώ με τη σειρά μου αναρωτήθηκα ποιο ήταν το πρώτο που θα κρατούσα από τον άνθρωπο που είχε καθίσει απέναντί μου. Μάλλον το πάθος του για τους ανοικτούς ορίζοντες που βλέπει κανείς σε όλα τα έργα του μαζί με ένα αίσθημα συστολής για όλα όσα τον καθορίζουν.

«Εχω τρομερό άγχος κάθε φορά που παρουσιάζω μια έκθεση», μου εξομολογήθηκε σε κάποιο σημείο της κουβέντας μας. *«Γιατί ξέρω ότι κάθε φορά ανοίγεις ένα κομμάτι του εαυτού σου και της ψυχής σου στον κόσμο. Και δεν είναι εύκολο αυτό».*

Η ΙΔΕΑ ΤΗΣ ΕΚΘΕΣΗΣ «ΑΕΓΕANDESERT» γεννήθηκε σε ένα ταξίδι του στην Ντόχα, όταν του ζητήθηκε να φωτογραφίσει την έρημο. Κι εκείνος αμέσως σκέφτηκε να δημιουργήσει μια διπλή art installation, στην Ντόχα, μέσα σε έναν κυκλαδítico ανεμόμυλο, και στην Αθήνα σε μια αυθεντική σκηνή Βεδουίνων. Με τις φωτογραφίες της ερήμου και του Αιγαίου δίπλα-δίπλα να συνομιλούν και να συμπληρώνουν η μία την άλλη, υπό τους ήχους της Ευαnthίας Ρεμπούτσικα «που έκανε μουσική τις σκέψεις του την ώρα που φωτογράφιζε». Πατί η ακανής έρημος του θυμίζει την απέραντη θάλασσα. Πατί οι κυμάνσεις, η ρευστότητα, ο παλμός της θάλασσας που συντονίζεται με τις ριπές του ανέμου ενώνουν τα κομμάτια του ίδιου παζλ. Πατί η κύρια πηγή έμπνευσης του είναι πάντα, όπως λέει, η Ελλάδα. Πατί το «όλα κατ' ανέμου» ίσως απηχεί με κάποιο βαθύτερο τρόπο τη ρευστότητα της δικής του ζωής, ανεμμένης και ποτέ ίδιας, ανάμεσα σε διαστάθμους, coming and going, ημιδιαμμένες.

Ο ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΞΕΚΙΝΗΣΕ ΝΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΖΕΙ μικρός, κυρίως πορτρέτα. Δεν ήταν καθόλου σίγουρος ότι είχε καλλιτεχνική φλέβα, δεν ήξερε καν ότι μπορεί να σκιστάει κάτι σε μια κόλλα χαρτί. Η θεία του **Σοφία**,

Βασίλισσα της Ισπανίας, του είπε ένα καλοκαίρι στο ανάκτορο της Θαρβουέλα ότι μπορούσε να ζωγραφίσει ό,τι ήθελε αρκεί να συγκεντρωνόταν. Κι εκείνος σκιστοάρισε το χέρι του που ζωγράφιζε. Αργότερα, το 2013, μια άλλη, πολύ σημαντική γυναίκα της ζωής του, η σύζυγός του Τατιάνα, του είπε να ξαναπίσει τη μηχανή του και να δει τον κόσμο μέσα απ' αυτήν.

«Από το αεροπλάνο, καθώς γυρίζαμε στην Αθήνα, είδα ότι η καταγίδα ήταν έτοιμη να ξεσπάσει. Ετρεξα να την προλάβω, να ανέβω στην ταράτσα του σπιτιού μας με τη μηχανή, όσο ακόμα είχα καιρό». Εκείνη η καταγίδα που ποτέ δεν ξέσπασε έγινε η αιτία να χαθεί για ώρες μέσα στα χρώματα που φούσκωναν στον ουρανό. Και να καταλάβει ότι ήθελε να γίνει φωτογράφος τοπίων. *«Έγινα φωτογράφος λόγω του ελληνικού φωτός. Από την πρώτη στιγμή που πάτησα το πόδι μου στη χώρα το φως της με συγκλόνισε. Δεν υπάρχει πουθενά αλλού αυτή η καθαρότητα, η σιλινοτόπια, η κρυστάλλινη αλήθεια που υπάρχει στο φως της Ελλάδας».*

Τι θυμάστε από εκείνο το πρώτο ταξίδι στην Ελλάδα το 1981, όταν ήρθατε με ειδική άδεια για λίγες ώρες για την κηδεία της γιαγιάς σας; Το ταξίδι αυτό με έχει σημαδέψει όσο τίποτε άλλο στη ζωή μου. Ήμουν 11 ετών, είχα μεγαλώσει στο εξωτερικό, ήξερα ότι είμαι Έλληνας, ότι αυτή είναι η πατρίδα μου, αλλά δεν την είχα δει ποτέ. Ξαφνικά πάτησα το πόδι μου και το πρώτο συναίσθημα ήταν τρομερή χαράς και συγκίνησης.

Ποιο ήταν το πρώτο πράγμα που είδατε φτάνοντας; Η σημαία που κυμάτιζε. Μέχρι τότε την είχα δει μόνο σε πρεσβείες, σχολεία, ιδρύματα. Αισθάνθηκα ότι τότε την είδα για πρώτη φορά σ' αλήθεια.

Εκτός από τη συγκίνηση, νιώθατε αγωνία για το άγνωστο, ανησυχία για το πώς θα σας συμπεριφερθεί ο κόσμος; Δεν ξέραμε τι να περιμένουμε. Ο πατέρας μου μας είπε πριν κατεβεί από τα σκαλιά του αεροπλάνου «δεν ξέρω τι θα δείτε, μη φοβηθείτε, θα είμαστε εντάξει». Θυμάμαι ότι κάναμε μιάμιση ώρα να διασχίζουμε με το αυτοκίνητο την απόσταση από το αεροδρόμιο του **Τατοίου** μέχρι το **κτήμα**. Ο κόσμος που μαζεύτηκε γύρω μας ήταν πολύς και ακόμα έχω σ' αυτά μου τον ήχο από τα δακτυλίδια που χτυπούσαν στα τζάμια. Είδα όμως γρήγορα ότι τα μάτια των ανθρώπων δεν ήταν εχθρικά και ηρέμηση. Ήμουν τόσο ευτυχισμένος μέχρι τη στιγμή που είδα το φέρετρο και θυμήθηκα τον λόγο που μας έφερε στην Ελλάδα.

Πώς νιώσατε που φύγατε τόσο γρήγορα; Όταν αποχαιρετούσαμε τον κόσμο όρθιοι στο αυτοκίνητο κάποιος μου πέταξε μια σημαία με κοντάρι και μου είπε να την πάρω μαζί μου. Υπάρχει κάπου μια φωτογραφία μου που κοιμάμαι στο αεροπλάνο με τη σημαία

66
Όταν μπήκαμε στο Τατόι το 1981, ήταν όλα στη θέση τους. Πάνω στο γραφείο του πατέρα μου υπήρχαν φάκελοι με ημερομηνία 13 Δεκεμβρίου 1967. Η οδοντόβουρτσα του ήταν στη θέση της στο μπάνιο.
99

1. ΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΙΠΑ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΥΧΤΑ...

Μέσο: ATHENS VOICE

Ημ. Έκδοσης: . . . 24/10/2019 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 24/10/2019

Σελίδα: 32

ριγμένη επάνω μου. Στο Λονδίνο ανακάλυψα ότι το πλαστικό κοντάρι της ήταν τρύπιο και μέσα υπήρχε χώμα. Κρατούσα στα χέρια μου χώμα από την Ελλάδα, ήταν άπιστευτο...

Θα πρέπει να ήταν δύσκολο να μεγαλώνετε με το βάρος όλων όσων συνέβησαν. Μην το λέτε αυτό. Ήμουν πολύ τυχερός. Υπήρχε βεβαίως η στενοχώρια που δεν μπορούσα να μεγαλώσω στην Ελλάδα, όμως αυτό δεν συγκρίνεται με άλλα σοβαρά προβλήματα που αντιμετωπίζει ο κόσμος. Δεν έχω αρνητικά συναισθήματα για όσα συνέβησαν στη ζωή μου. Έμαθα να κοιτάζω μπροστά. Ένας φίλος στη Νέα Υόρκη μου είπε κάποτε να λέω ευχαριστώ γι' αυτά που έχω. Μου άλλαξε την προοπτική αυτή η κουβέντα. Η μεγαλύτερη ευτυχία μου είναι πλέον ότι μπορώ να ζω μόνιμα στην Ελλάδα και να νιώθω ότι εδώ είναι το σπίτι μου.

Έχετε σχέση με τις ανατολικές φιλοσοφίες, όπως η θεία σας η Ειρήνη που έζησε πολλά χρόνια στην Ινδία; Όχι ιδιαίτερα. Όμως αντιλαμβάνομαι πόσο σημαντική είναι η επαφή με τον Άλλον και πώς μπορείς μέσα από τις διαφορές να ανακαλύψεις αυτά που σας ενώνουν. Όπως η έρημος και το Αιγαίο, τόσο διαφορετικά μεταξύ τους και τόσο ίδια.

Πιστεύετε στον Θεό; Ναι, έτσι μεγάλωσα. Το φως για μένα είναι κάτι θείο. Με γεμίζει το φως. Δεν μου αρέσει το σκοτάδι.

Μετά από εκείνο το πρώτο ταξίδι κάνατε πολλά χρόνια να ξαναρθείτε στην Ελλάδα. Ήρθα ξανά ταξίδι 23 ετών, το 1993. Ήμουν σαν ένα τεράστιο σφουγγάρι που απορροφούσε και την παραμικρή λεπτομέρεια, κάθε εικόνα. Ξέρετε, δεν είναι απαραίτητη η φυσική παρουσία για να νιώσεις συνδεδεμένος με τη χώρα σου. Είναι τόσα άλλα, οι φίλοι, η ιστορία, η γλώσσα...

Πώς μάθατε τόσο καλά τα ελληνικά; Μιλάτε σαν να γεννηθήκατε εδώ. Με τον πατέρα μου μιλούσαμε πάντα ελληνικά. Στο Λονδίνο έκανα μαθήματα κατ' οίκον με Έλληνα δάσκαλο. Στην πρώτη Γυμνασίου πήγα οικοτρόφος στο Ελληνικό Κολλέγιο μαζί με τον μεγαλύτερο αδελφό μου τον Παύλο και εκεί όλοι οι συμμαθητές μου ήταν Έλληνες. Μιλούσαμε συνεχώς ελληνικά, έμαθα τα πάντα για την Ελλάδα, τις συνήθειες, τις ιδιαιτερότητες της. Μετά ήρθε η δοκιμαστική σύνδεση και παρακολουθούσα καθημερινά όλα τα ελληνικά κανάλια, κυρίως ειδήσεις.

Γράφετε το ίδιο καλά όσο μιλάτε; Η γραμματική δεν ήταν ποτέ το δυνατό μου σημείο. Ούτε στα αγγλικά ούτε στα ισπανικά, που τα έμαθα κατόπιν απαίτησης του θείου μου, Βασιλιά Χουάν Κάρλος, υπό την απειλή ότι δεν θα με άφηνε να ξαναπατήσω

το πόδι μου αν δεν μιλούσα την επόμενη φορά...

Πώς πήρατε την απόφαση να έρθετε να ζήσετε μόνιμα εδώ μαζί με τη σύζυγό σας, η οποία δεν είχε καμιά σχέση με την Ελλάδα, και μάλιστα στην εποχή της κρίσης; Για μένα ήταν το πιο φυσικό πράγμα του κόσμου, ένιωθα ότι εδώ ζούσα πάντα. Υπήρχαν φίλοι που μου έλεγαν «είσαι τρελός που πας τώρα;». Δεν αγαπάς την πατρίδα σου μόνο όταν όλα είναι καλά, την αγαπάς μαζί με τα προβλήματα και τις δυσκολίες της. Και βέβαια θα είμαι πάντα ευγνώμων στην Τατιάνα, που με ακολούθησε με χαρά και αγάπησε πολύ τον τόπο και τους ανθρώπους.

Σκεφτήκατε ποτέ το ενδεχόμενο ο ερχομός σας να πυροδοτήσει κάποιες εχθρικές συμπεριφορές; Στην αρχή ίσως. Όμως, δεν μου έτυχε ποτέ κάτι δυσάρεστο. Ο κόσμος με αντιμετώπιζε από αδιάφορα μέχρι με αγκαλιές και φιλιά. Δεν αμφέβαλα ποτέ για την απόφασή μου να επιστρέψω, στο βάθος της ψυχής μου ήξερα ότι αυτό ήταν το σωστό για μένα.

Σας περνάει από το μυαλό ότι μπορεί να ξαναφύγετε; Ούτε με σφαιρές! Μου αρέσει να ταξιδεύω, να γνωρίζω καινούργια μέρη και ανθρώπους, αλλά η Ελλάδα είναι μοναδική και δεν την αλλάζω.

Και η Μεγάλη Βρετανία; Δεν είναι κι αυτή πατρίδα σας, αφού εκεί μεγαλώσατε; Είναι μια χώρα

που της χρυσάω πολλά, υπηρέτησα μάλιστα και στον βρετανικό στρατό. Όταν ξαναπήγα εκεί ταξίδι μια μέρα ηλιόλουστη του Μαΐου, αφού είχαμε πλέον εγκατασταθεί στην Ελλάδα, συνειδητοποίησα ότι δεν μου έλειπε.

Ζήσατε και εργαστήκατε και στην Αμερική. Είμαι news junkie, έτσι όταν μου δόθηκε η ευκαιρία δούλεψα στη Fox News, αρχικά σπκώνοντας τηλεφώνω. Ενδεχομένως ο τεράστιος όγκος της δουλειάς στο μοντάζ με βοήθησε μετέπειτα στη φωτογραφία. Είμαι παρατηρητικός σε σημείο ενοχλητικό, το μάτι μου πιάνει χιλιοστά όταν κρεμάμε τα έργα μου, νομίζω δεν με αντέχει κανένας! Μετά από τις ειδήσεις εργάστηκα σε τράπεζα στο Λονδίνο, όμως πάντα ήθελα να ασχοληθώ με κάτι πιο δημιουργικό.

Εδώ και κάποια χρόνια μένετε στο Καστρί, στο σπίτι της Σοφίας Παπανδρέου. Δεν βρίσκετε ότι υπάρχει μια ειρυνεία σ' αυτό, με δεδομένη την ιστορική έχθρα ανάμεσα στις δύο οικογένειες; Είναι λίγο αστείο, γελάμε καμιά φορά, όμως δεν έχω τέτοιους περιορισμούς. Ήταν τυχαία η επιλογή, μας άρεσε το σπίτι, ήταν διαθέσιμο και το πήραμε.

Στο Τατόι πάτε καμιά φορά ή το αποφεύγετε; Βλέπω το Τατόι από το μπαλκόνι του σπιτιού μου και πηγαίνουμε τακτικά εκεί για περπάτημα με την Τατιάνα. Δεν μεγάλωσα εκεί, δεν έχω αναμνήσεις που με συνδέουν με το μέρος. Η μόνη ανάμνηση είναι από την ημέρα της κηδείας.

Οπότε σήμερα είναι για σας κάτι ξένο; Όχι, είναι ένα μέρος κοντινό σε μένα παρ' όλα αυτά. Θυμάμαι, όταν μπήκαμε μέσα στο κτίριο το 1981, μου έκανε μεγάλη εντύπωση ότι δεν είχε πειραχτεί το παραμικρό. Ήταν όλα στη θέση τους. Πάνω στο γραφείο του πατέρα μου υπήρχαν φάκελοι που δεν είχαν ποτέ ανοιχτεί, με ημερομηνία 13 Δεκεμβρίου 1967. Η οδοντόβουρτσά του ήταν στη θέση της στο μπάνιο. Ήταν ένας χώρος ξένος, αλλά ταυτόχρονα οικείος και αναγνωρίσιμος, είχα μεγαλώσει με τους ενοίκους του, ήταν οι δικοί μου άνθρωποι, ήξερα τις συνήθειές τους, τον τρόπο που τοποθετούσαν τα πράγματά τους. Και τα βρήκα όλα εκεί, ανέγγιχτα.

Πώς είναι να μεγαλώνεις με την επίγνωση ότι είσαι μέρος της ιστορίας μιας χώρας; Εννιήθηκα μέσα σε αυτή τη συνθήκη, δεν ξέρω πώς θα μπορούσε να ήταν διαφορετικά. Ξέρετε, η μόνη διαφορά στη δική μου περίπτωση είναι ότι έχουν καταγραφεί τα πάντα με λεπτομέρειες, κάθε στοιχείο, κάθε συγγένεια, ξέρω ακριβώς από πού προέρχομαι, με ποιους σχετίζομαι. Τίποτα περισσότερο.

Το ότι όλοι ξέρουν ποιος είστε σας μαγκώνει καμιά φορά; Δεν το έχω σκεφτεί και ποτέ. Το έχω ▶

1. ΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΙΠΑ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΥΧΤΑ...

Μέσο: ATHENS VOICE

Ημ. Έκδοσης: . . . 24/10/2019 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 24/10/2019

Σελίδα: 34

υπόψη μου, μεγάλωσα με αυτό, αλλά στην καθημερινότητα είμαι αυτός που είμαι. Καμιά φορά οι άνθρωποι νομίζουν ότι ξέρουν κάποιον. Αυτοί που σε γνωρίζουν πραγματικά είναι μόνο οι πολύ δικοί σου άνθρωποι.

Ονομάσατε την έκθεσή σας «AegeanDesert». Δεν είναι λίγο μελαγχολικός ο τίτλος; Μου αρέσει να παίζω με τις λέξεις στους τίτλους. Κάποια από τα έργα να, έχουν κάτι μελαγχολικό. Οι φωτογραφίες της Ελλάδας είναι ο δικός μου τρόπος να αναδείξω αυτό που αισθανόμουν από μικρός, είναι ο τρόπος μου να περάσω αυτά τα συναισθήματα στον θεατή. Βλέπω την ομορφιά της χώρας, η οποία κάποιες φορές έχει μέσα της και μια μελαγχολία.

Μπορεί να είναι το υποσυνείδητο συναίσθημα ότι η πατρίδα σας σάς έχει πληγώσει; Αντιλαμβάνομαι ότι κάποιος θα μπορούσε να υποθέσει ότι ίσως είμαι πικραμένος, αλλά δεν είμαι. Η Ελλάδα δεν με πλήγωσε εμένα ποτέ. Μπορώ να μιλήσω και να νιώσω τις εμπειρίες που είχα ο ίδιος. Το ότι μεγάλωσα μακριά της με στενοχωρούσε αλλά με οδήγησε σε άλλες εμπειρίες και έχτισα πάνω σ' αυτές. Σε όλα μπορεί κανείς να βρει αρνητικά συναισθήματα, όμως δεν μου αρέσει να εμμένω σε αυτά.

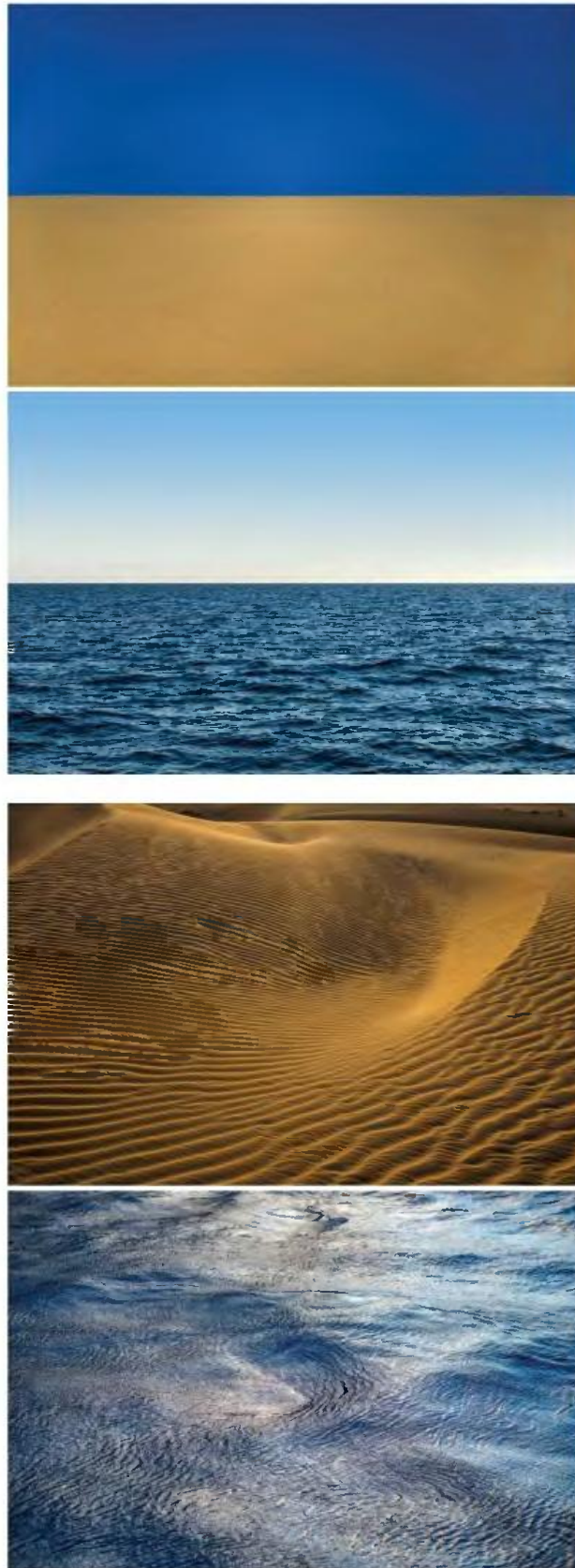
Βλέπετε όνειρα; Σε ποια γλώσσα; Βλέπω όνειρα συνεχώς, αλλά το περιεργό είναι ότι δεν ξέρω σε ποια γλώσσα, η αίσθηση των λέξεων είναι κυρίως ενεργειακή.

Τι νιώθετε όταν φωτογραφίζετε; Όταν το μάτι δεν συναντά εμπόδια είμαι ήρεμος, γαλήνιος. Αγαπώ την απεραντοσύνη του τοπίου, δεν μπορώ τον κλειστό ορίζοντα. Μα κυρίως αυτό που νιώθω είναι ότι μπορώ, με πολλή υπομονή και επιμονή, να αιχμαλωτίσω μια συγκεκριμένη στιγμή που στο επόμενο δευτερόλεπτο χάνεται. Να αιχμαλωτίσω το τυχαίο, που μπορεί να είναι η απόλυτη συμμετρία ή το αντίθετό της. Να βρεθώ εκεί που ο χρόνος δεν έχει καμιά σημασία.

Είναι σαν να λέτε ότι τίποτα δεν διαρκεί για πάντα, ότι όλα μπορούν να αλλάξουν από τη μια στιγμή στην άλλη. Γι' αυτό προσπαθώ να χαίρομαι το σήμερα, να μη στενοχωριέμαι για το παρελθόν και να μην ανησυχώ τόσο πολύ για το μέλλον.

Εκτός από τη φωτογραφία βρίσκετε χρόνο και για τη δράση της Achion Hellas, η οποία ενισχύει τους κατοίκους των ακριτικών νησιών με προληπτικές ιατρικές εξετάσεις και εκπαιδευτικά προγράμματα. Δεν βρίσκω απλώς χρόνο, το κάνω με πάθος. Προσπαθούμε να δώσουμε κίνητρο σ' αυτούς τους ανθρώπους να παραμείνουν στα νησιά μας. Κάθε φορά που τους επισκέπτομαι φεύγω ευτυχισμένος. Γιατί μια χώρα δεν είναι τίποτα άλλο παρά οι άνθρωποι της.

Τα σχέδιά σας για το μέλλον; Θα συνεχίσω με τη φωτογραφία όσο οι άνθρωποι που βλέπουν τη δουλειά μου την εκτιμούν και μου δίνουν θάρρος. Αν και, μεταξύ μας, ακόμα κι αν δεν τους αρέσει στο μέλλον, εγώ πάλι θα φωτογραφίζω γιατί είναι μια βαθιά δική μου ανάγκη. ●

Aegean Desert Η ιστορία δύο εκθέσεων

Ο πρίγκιπας Νικόλαος, λάτρης της Ελλάδας και των ταξιδιών, εμπνέεται από τη φύση. Σε ένα από τα ταξίδια του στην Ντόχα γνώρισε τη Σεϊχα Αλ-Θάνι, μία από τις σημαντικότερες φυσιογνομίες της τέχνης παγκοσμίως, η οποία τον προσκάλεσε να ταξιδέψει για να φωτογραφίσει την έρημο του Κατάρ. Κατά την περιηγήσή του εντόπισε στοιχεία που θυμίζουν την πατρίδα του, την Ελλάδα. Ξεκίνησε τότε ένα εγχείρημα, να αναδείξει μέσα από το φακό του τους παραλληλισμούς μεταξύ της έρημου και της θάλασσας, στοιχεία που είναι τόσο διαφορετικά αλλά και συγχρόνως τόσο όμοια. Με την επιστροφή του στην Ελλάδα, ξεκίνησε να φωτογραφίζει αδιάκοπα εικόνες του Αιγαίου Πελάγους που συνομιλούσαν με τις αναμνήσεις του από το Κατάρ. Στη συνέχεια επέλεξε να κάνει δύο βιωματικές εκθέσεις, μία στην Αθήνα και μία στην Ντόχα. Οι φωτογραφίες εκτίθενται σε ειδικά διαμορφωμένους χώρους, οι οποίοι στηρίζονται στην αισθητική του κάθε τόπου. Στην Αθήνα, οι φωτογραφίες, που αποτελούν εκτυπώσεις σε αλουμίνιο, φιλοξενούνται σε μια χειμερινή σκηνή Βεδουίνων ή μπέετλα-σάρ, η οποία δημιουργήθηκε ειδικά για την έκθεση στην αυλή του μουσείου. Παράλληλα στην Ντόχα, οι φωτογραφίες θα παρουσιαστούν στο Πολιτιστικό Ίδρυμα Katara μέσα σε έναν παραδοσιακό αιγαιοπελαγίτικο ανεμόμυλο, ο οποίος επίσης θα κατασκευαστεί για την έκθεση για να αναδείξει το ελληνικό στοιχείο στο Κατάρ. Οι εκθέσεις εμπλουτίζονται από μουσική, αποτέλεσμα συνεργασίας με τις σημαντικές συνθέτριες Ευανθία Ρεμπούτσικα και Dana Alfaridan, τονίζοντας έτσι τον διάλογο των πολιτισμών μέσω της τέχνης. Στην Αθήνα (από 10/10/19 έως 19/1/20) στο Μουσείο Μπενάκη Ισλαμικής Τέχνης θα παρουσιαστούν 18 φωτογραφίες και από 20/11/19 στην Ντόχα του Κατάρ. Η επιμέλεια και των δύο εκθέσεων έχει γίνει από τη Μαριλένα Κουτσούκου. [Περισσότερες πληροφορίες: www.benaki.org](http://www.benaki.org)